

Întrebarea preliminară

Articolul 204 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că, în cazul mărfurilor necomunitare care s-au aflat în regim de antrepozit vamal și cărora li s-a atribuit, odată cu încheierea regimului de antrepozit vamal, o nouă destinație vamală, neîn-deplinirea obligației de a înscrie încă de la încheierea regimului de antrepozit vamal scoaterea mărfurilor din antrepozitul vamal în programul informatic conceput în acest scop — iar nu abia mult mai târziu — dă naștere unei datorii vamale pentru mărfurile în cauză?

⁽¹⁾ JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) la 28 ianuarie 2011 — Amorim Energia BV/Ministério das Finanças e da Administração Pública

(Cauza C-38/11)

(2011/C 130/16)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia).

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Amorim Energia BV

Pârât: Ministério das Finanças e da Administração Pública

Întrebarea preliminară

Articolele 63 TFUE și 65 TFUE (fostele articole 56 CE și 58 CE) se opun unei reglementări a unui stat membru precum cea prevăzută la articolul 46 alineatul 1, la articolul 96 alineatele 2 și 3, la articolul 14 alineatul 3 și la articolul 89 din [Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Coletivas] care, în contextul eliminării dublei impunerii economice a profitului distribuit, deși respectă dispozițiile Directivei 90/435/CEE ⁽¹⁾ a Consiliului din 23 iulie 1990, nu permite ca societățile acționare cu sediul în alt stat membru să obțină rambursarea impozitului reținut la sursă în aceleași condiții precum societățile acționare cu sediul în Portugalia, impunând în acest scop o perioadă minimă de deținere mai lungă și o participație la capitalul social minimală mai semnificativă, ceea ce face dificilă sau imposibilă eliminarea dublei impunerii economice?

⁽¹⁾ Directiva 90/435/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO L 225, p. 6, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 97).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Verwaltungsgerichtshof (Austria) la 28 ianuarie 2011 — Vorsorgekasse AG/Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

(Cauza C-39/11)

(2011/C 130/17)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: VBV — Vorsorgekasse AG

Pârâtă: Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

Întrebarea preliminară

O dispoziție care permite unei case de asigurări ocupaționale să investească patrimoniul alocat unui organism de plasament colectiv în participații numai la fondurile de investiții autorizate să funcționeze în Austria este compatibilă cu dispozițiile privind libera circulație a capitalurilor cuprinse în articolul 63 și următoarele TFUE?

Recurs introdus la 2 februarie 2011 de Deutsche Bahn AG împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) pronunțate la 12 noiembrie 2010 în cauza T-404/09 — Deutsche Bahn AG/OAPI

(Cauza C-45/11 P)

(2011/C 130/18)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Deutsche Bahn AG (reprezentant: K. Schmidt-Hern, Rechtsanwalt)

Cealaltă parte în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) (reprezentant: G. Schneider, agent)

Concluziile recurente

- Anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 12 noiembrie 2010, pronunțată în cauza T-404/09;
- anularea Deciziei Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 23 iulie 2009 (cauza R 379/2009-1);
- obligarea Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) la plata cheltuielilor de judecată aferente ambelor proceduri.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs are ca obiect hotărârea Tribunalului prin care acesta din urmă a respins acțiunea recurentei în anularea Deciziei Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne din 23 iulie 2009 de respingere a cererii sale de înregistrare a unei mărci figurative, constând într-o combinație orizontală a culorilor gri și roșu.

În susținerea recursului formulat, recurenta invocă încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009, în temeiul a patru motive.

În primul rând, în cadrul examinării caracterului distinctiv, Tribunalul a luat în considerare un semn diferit de marca a cărei înregistrare este solicitată. Tribunalul nu a examinat marca în ansamblul său, ci s-ar fi bazat numai pe o combinație a culorilor gri deschis și roșu semafor, aranjate într-un mod oarecare. Caracteristicile speciale ale diagramei de culori nu au fost luate în considerare în speță, deși aranjarea efectivă a acestor culori în cadrul mărcii în litigiu face parte din cererea de înregistrare a mărcii și caracterizează semnul.

În al doilea rând, la aprecierea caracterului distinctiv, Tribunalul nu a luat în considerare serviciile specifice pentru care marca a fost solicitată și a verificat posibilitatea de protecție în raport cu produse total diferite. În hotărâre, pretinsa lipsă a caracterului distinctiv al mărcii ar fi fost dedusă din împrejurarea că anumite obiecte și/sau produse sunt realizate, de obicei, în culorile respective (părți de locomotive și cutii de comandă de-a lungul liniei de cale ferată, panouri de semnalizare, bariere feroviare și panouri rutiere privind căile ferate, trenuri și peroane de gară). Cu toate acestea, înregistrarea mărcii în cauză nu a fost solicitată pentru astfel de produse. Tribunalul nu a precizat motivele pentru care eventuala imposibilitate de protecție a mărcii în cauză pentru anumite produse din domeniul transportului sau al transportului feroviar trebuie să justifice și imposibilitatea de protecție pentru serviciile solicitate în speță.

În al treilea rând, la aprecierea caracterului distinctiv al mărcii, Tribunalul s-ar fi bazat pe temeuri juridice eronate, prin faptul că a evaluat în același mod caracterul distinctiv al mărcilor de produse și cel al mărcilor de servicii. Tribunalul nu a luat în considerare că diferitele categorii de semne nu sunt percepute de către public neapărat în același mod. Deși este adevărat că, probabil, consumatorii nu sunt obișnuiți să prezume originea produselor după culoarea mărfurilor sau a ambalajului lor, în lipsa unor elemente grafice sau textuale, deoarece produsele și ambalajele sunt de obicei colorate, situația serviciilor este cu totul diferită. Întrucât serviciile, prin natura lor, nu sunt colorate, percepția consumatorilor asupra culorilor pentru servicii este complet diferită de percepția culorilor pentru produse. Prin urmare, la aprecierea caracterului distinctiv al culorilor, ar trebui să se facă distincție între produse și servicii.

În al patrulea rând, la aprecierea caracterului distinctiv al mărcii specifice, Tribunalul a denaturat faptele relevante și nu a motivat suficient hotărârea. Tribunalul a presupus, fără nicio justificare,

că liniile orizontale colorate sunt utilizate în mod obișnuit ca elemente decorative pe trenuri. În acest mod, nu a luat în considerare faptul că, în speță, este vorba despre aprecierea caracterului distinctiv al unei mărci de culoare specifice și nu al unor linii aplicate pe vagoanele de tren în general. De asemenea, Tribunalul nu a constatat că marca în litigiu nu a fost solicitată pentru vagoane de tren, ci pentru servicii din clasa 39. În sfârșit, recurenta a prezentat în mod amplu teza potrivită căreia, în domeniul transportului feroviar, elementele de culoare nu sunt considerate elemente decorative, ci indicații de origine. Tribunalul nu a analizat aceste argumente ale recurentei.

Acțiune introdusă la 15 februarie 2011 — Comisia Europeană/Regatul Țărilor de Jos

(Cauza C-65/11)

(2011/C 130/19)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Nijenhuis și D. Triantafyllou, gemachtigden)

Pârât: Regatul Țărilor de Jos

Concluziile reclamantei

Comisia solicită Curții de Justiție a Uniunii Europene:

- constatarea faptului că, prin neconsultarea comitetului pentru taxa pe valoarea adăugată și prin faptul că a permis, astfel cum rezultă din Decizia din 18 februarie 1992 nr. VB91/347, ca persoane neimpozabile să facă parte dintr-o entitate fiscală, Regatul Țărilor de Jos nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 9 și 11 din Directiva 2006/112/CE ⁽¹⁾ a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată;
- obligarea Regatului Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit articolului 9 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE, „persoană impozabilă” înseamnă orice persoană care, în mod independent, desfășoară în orice loc orice activitate economică, indiferent de scopul sau rezultatele activității respective. Articolul 11 din Directiva TVA prevede că, după consultarea comitetului consultativ pentru taxa pe valoarea adăugată („comitetul TVA”), fiecare stat membru poate considera ca persoană impozabilă unică orice persoane stabilite pe teritoriul statului membru respectiv care, fiind independente din punct de vedere juridic, sunt strâns legate între ele prin legături financiare, economice și organizaționale.